

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΥΜΜΟΡΙΑ.

(Συνέχεια ἴδε φυλλάδιον 15.)

— Ἀδιάφορον! ὅ,τι ἐγὼ αἰσθάνομαι διὰ τῆς βίας δὲν γεννᾶται! καὶ εὐχαριστῶ δι' αὐτὸ τὸν Θεόν, διότι ἂν ποτε μετεδίδετο εἰς τὴν καρδίαν σου εἰς καὶ μόνος σπινθὴρ ἀπὸ τοῦ πῦρ τοῦ ὁποῖον φλέγει τὴν ἰδικήν μου καρδίαν, ὦ, θ' ἀπέθνησκον τρελλή!... ναι, τρελλή ἀπὸ ὑπερβολικῆς εὐδαιμονίας!

— Ὑγίαινε, εἶπεν ὁ ἄγνωστος σφίγγων τὴν χεῖρά της.

— Οὐτὲ τὴν ἀνθοδέσμην δὲν θέλεις νὰ λάβῃς; εἶπεν ἐκείνη, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ της ἤρμηνευον τὴν θλίψιν τῆς ψυχῆς της.

Ὁ ἀρχηγὸς ἔλαβεν ἐν σιωπῇ τὴν προσφερομένην ἀνθοδέσμην, ἥτις συνίστατο ἀπὸ ἐκλεκτότατα καὶ σπανιώτατα ἄνθη, ἀτενίσας δὲ αὐτὴν βλοσυρῶς,

— Ἐπεθύμουν, εἶπεν, ἂν ἦτο δυνατόν, νὰ ἀνταμείψω τὴν ὑποχρεωτικὴν αὐτὴν πρὸς ἐμὲ φροντίδα.

— Ἄν θέλῃς, εἶναι δυνατότατον!

— Πῶς τοῦτο;...

— Ἐκβάλλων τὸ προσωπεῖον αὐτὸ καὶ ἀποκαλύπτων μοι τὸ πρόσωπόν σου, τοῦ ὁποῖου οἱ χαρακτῆρες, ἂν καὶ εἶναι βαθέως ἐντετυπωμένοι εἰς τὴν καρδίαν μου, μὲ γοητεύουσιν ὅμως καὶ μὲ μεθύσκουσιν ὡς ὅτι τοὺς βλέπω.

Τὸ βελούδιον προσωπεῖον ἐλύθη, ὁ δὲ Κορβῖνος καὶ αἱ δύο γυναῖκες ἄφησαν συγχρόνως τὴν αὐτὴν φωνὴν ἐκπλήξεως, ἅμα εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποῖου ἕως τότε ἐκρύπτετο ὑπ' αὐτό.

« Μένιστε Θεέ! »

Ἡ συγκίνησις των ὑπῆρξε μεγάλη καὶ ἀρκετὴ ὥρα παρήλθεν ἕως οὗ συνέλθωσιν· ἀλλ' ὅταν ἐκεῖνος τὸν ὁποῖον καὶ οἱ τρεῖς ταυτοχρόνως ἀνεγνώρισαν ἐξῆλθε μετὰ τῆς μαρκτησίας, ὁ Κορβῖνος ἠγέρθη ἐν βίᾳ.

— Καὶρὸς εἶναι, εἶπε, νὰ συμφωνήσωμεν τώρα περὶ τοῦ πρακτέου· ἀνεκαλύψαμεν τυχαίως σημαντικώτατον μυστήριον, τί μελετᾶτε λοιπὸν νὰ πράξητε τώρα, κυρίαι μου;

— Νὰ καταγγεῖλωμεν τὸν ἐνοχον, ὅποια-δήποτε καὶ ἂν ᾖ ἡ κοινωνικὴ αὐτοῦ τάξις!

— Καὶ νὰ κερδίσωμεν τὸ χιλιόφραγκον βραβεῖον, προσέθηκεν ἡ κυρία Βερνύ.

— Σεῖς εἰσθε τόσο πλουσία, ὥστε δὲν ἔχετε ἀνάγκην ἀπὸ βραβεῖα, μόνον τοῦτο ὥς ἀφήσωμεν κατὰ μέρος τὰς φιλονεικίας καὶ ὥς τὰ μοιράσωμεν.

— Αὐτὸ καὶ ἡμεῖς θέλομεν.

— Ἀνάγκη τώρα νὰ συλληφθῇ πρῶτον ὁ ἀρχηγός, διὰ τοῦτο λοιπὸν ἐγὼ θὰ προσπαθῶ νὰ ἐξέλθω ἀπαρτηρήτως τοῦ πανδοχείου, διότι ἂν μείνω ἕως αὔριον, πιθανόν τότε νὰ με κρατήσωσιν ἐδῶ φυλακισμένον τίς οἶδεν ἕως πότε.

— Κῦτταξε καλὰ μὴ μᾶς προδώτῃς, διότι θὰ ἐκδικηθῶμεν φρικτὰ.

— Εἶναι δυνατόν νὰ φαντασθῶ τοιοῦτον πρᾶγμα; ἡσυχάσατε διότι ἡ ἀνακάλυψίς μας εἶναι τόσο σπουδαία, ὥστε καὶ τρεῖς μαρτυρίαι δὲν εἶναι περισσᾶι πρὸς ἐπιβεβαίωσιν αὐτῆς. Ἀμα φθάσω εἰς Μονταβὰν θὰ εἶπω μίαν λέξιν εἰς τὸν ἀρχηγὸν τῆς χωροφυλακῆς, καὶ εὐθὺς ὕστερον θὰ ἔλθω ἐπὶ τῆς ἀμάξης τῆς εἰσαγγελίας, νὰ σᾶς παραλάβω ὡς μάρτυρας.

Ἀφοῦ συνεφωνήθησαν τὰ πάντα καὶ διὰ μεγάλων ὀρκων ἐκατέρωθεν ἐπεκυρώθησαν, αἱ μὲν γυναῖκες ἐχώθησαν περίφοβοι εἰς τὴν κλίνην των, ὁ δὲ πολύμητις Κορβῖνος κατῴρθωσε διὰ μυρίων στρατηγημάτων καὶ μεγάλων προφυλάξεων, καὶ ἐξήγαγε τοῦ ἀχυρῶνος τὸ ἱππάριον του, ἐπισάξας δὲ αὐτὸ ἐν τάχει, ἵππευσε καὶ διὰ τῶν ἀτραπῶν τοῦ δάσους κατηυθύνθη εἰς τὴν εἰς Μοντοβὰν ἀγούσαν.

XIII

Ο ΣΥΠΝΗΤΟΣ

Ὁ Δαγγλῆς, θιασώτης τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς πειθαρχίας, εἶχε κανονίσει τὰ τῆς οἰκίας του ὅλως στρατιωτικῶς καὶ δὲν ἀνείχετο κατ' οὐδένα τρόπον τὴν ἀταξίαν ὅθεν συνωφρυνῶθη παραδόξως ὅταν εἰσελθὼν εἰς τὸ ἐστιατόριον διὰ νὰ προγευματίσῃ δὲν εἶδε παρόντα τὸν υἱὸν του. Ἡ Θηρεσία ἀσπασθεῖσα αὐτὸν κατὰ τὸ σύνθημα, διηγῆθη τὰ τῆς προτεραίας συμβάντα, τὴν γενναιοῦτητα τοῦ Βίκτορος καὶ τὸν κίνδυνον εἰς τὸν ὁποῖον ἐξετέθη ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τῆς Δαλλιᾶ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ παράφρονος. Ταῦτα δὲ διηγουμένη ἔτρεμε, διότι ὁ κατὰ βάθος ἀγαθὸς οὗτος πατήρ ἀλλὰ καὶ δεσποτικὸς ἦτο τὸ φόβητρον τῶν τέκνων του. Μεγάλως λοιπὸν ἐξεπλάγη διὰ τὴν πρὸς αὐτὴν καλοσύνην τοῦ πατρός της καὶ ἀκούσασα μάλιστα αὐτὸν συνιστῶντα εἰς τὸν γέροντα ὑπῆρέτην, ὅταν τῷ ἀνήγγειλεν ὅτι ὁ Βίκτωρ ἐκοιμᾶτο εἰσέτι, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἄλλοτε ᾔθελε μεγάλως τὸν παροργίσει, νὰ μὴ τὸν ἐξυπνίσωσιν.

Ἡ Θηρεσία καὶ ὁ Γιάννης ἐκυττάχθησαν ἐκπεπληγμένοι ἐπὶ τῇ ἀκατανοήτῳ καὶ ἀσυνεΐθει εὐπροσηγορίᾳ τοῦ μοιράρχου, ταχέως ὅμως ἔμαθον τὸ αἴτιον αὐτῆς. Ὁ Δαγγλῆς ἀφοῦ ἐρρόφησε τὸν καφὸν εἶπεν αἰφνης.

— Χαίρω πολὺ ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἐφάνη χρήσιμος εἰς τὴν κυρίαν Δαλλιέ, διότι εἶναι καθ' ὅλα ἐξαίρετος νέα, καὶ μοι ἀρέσκει.

— ὦ πάτερ μου, εἶναι πρωτότυπον ἀρετῆς καὶ τὸ κάλλος τῆς ψυχῆς της δὲν ὕστερεῖ κατ' οὐδέν τῆς σωματικῆς αὐτῆς καλλονῆς, ἀπεκρίθη ἡ Θηρεσία ἐνθουσιῶσα.

— Τὸ γνωρίζω, κόρη μου, καὶ ὅλοι ἀνεξαιρέτως τὴν ἐκτιμῶσιν· ἡ διαγωγὴ αὐτῆς εἶναι παραδειγματικὴ, ἀν καὶ ὑπῆρξε πολὺ ἀτυχῆς κατὰ τὸν γάμον καὶ ἦτο καὶ τόσον νέα. Ὁ κόσμος τὴν ὀνομάζει Θεῖαν Πρόνοϊαν τῶν πτωχῶν καὶ μητέρα τῶν ὀρφανῶν.

— Ἐχει χρυσὴν καρδίαν, πεπλασμένην διὰ ὑψηλὰ καὶ γενναῖα αἰσθήματα.

— Εὐτυχῆς ὅστις τύχει νὰ τῇ ἀρέσῃ, διότι προικοδοτηθεῖσα μὲν ἐξ ἐνός ὑπὸ τοῦ σηζύγου της, κληρονομήσασα δὲ πρὸ ὀλίγου καὶ τὴν θείαν της κατῆντησεν ἡ μᾶλλον περιζήτητος νύμφη.

— Τί ἐννοεῖτε πάτερ μου;...

— Δὲν ἤξεύρεις, φαίνεται, τὰ διατρέχοντα· ὁ Θεὸς ἐλέησας τὸν δυστυχῆ παράφρονα, τὸν καλεῖ παρ' αὐτῷ.

— Ἀλήθεια!

— Εἶδον σήμερον τὴν πρῶϊαν τὸν ἱατρὸν Δελσῶλ, ὅστις εἶναι ἀλάνθαστος εἰς τὰς διαγνώσεις του, καὶ μὲ ἐβεβαίωσεν ὅτι εἰς τὸν ἀσθενῆ δὲν ἀπολείπεται οὐδὲ μιᾶς ἡμέρας ζωῆς.

— Ὅποιον εὐτύχημα διὰ τὸν Βίκτορα!

— Νομίζεις τάχα ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ;...

— Ἀνταγαπῶνται μέχρι λατρείας, πάτερ μου, καὶ δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία περὶ τῆς ἀμοιβαιότητος τῶν αἰσθημάτων των.

— Καλλιτέρα ἤρμοζε τύχη εἰς τὴν εὐγενῆ καὶ ἐνάρετον αὐτὴν νέαν! ἀλλ' ἄς διορθωθῇ καὶ αὐτός, ἄς ἀλλάξῃ διαγωγὴν, ἄς παύσῃ νὰ συχνάζῃ εἰς τὰ καταγῶγια καὶ ἐγὼ τότε δὲν ἐναντιοῦμαι εἰς τὸν γάμον τοῦτον. Πρέπει ὅμως ὅπως δῆποτε νὰ τὸ σκεφθῇ καλὰ, διότι ἐὰν ἐξακολουθήσῃ τὴν αὐτὴν ζωὴν καὶ τὴν καταστάσιν δυστυχῆ, μὰ τὸν ἐσταυρωμένον τοῦτον, θὰ τοῦ συντρίψω τὸ κρανίον!

Ὁ μοιράρχος εἰπὼν τὴν ἀπειλὴν ταύτην, τὴν ὁποίαν ἦτον ἱκανὸς νὰ πραγματοποιήσῃ ἀνεὺ τῆς ἐλαχίστης τύψεως συνειδότος, ἡγέρθη, ἡ δὲ Θηρεσία λαβοῦσα αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος,

— Πάτερ μου, εἶπε διὰ τῆς μελιχίου ἐκείνης φωνῆς, τὴν ὁποίαν αἱ γυναῖκες συνήθως μεταχειρίζονται ὁσάκις θέλουσι ν' ἀντιταχῶσιν εἰς τὰς θελήσεις τῶν ἀνδρῶν, ἡ ν' ἀποκοιμίσωσι τὰς ὑπονοίας των, ἡξεύρετε τί πρέπει νὰ πράξῃτε;

— Ὅχι, κυρία Δαγγλῆ!

— Πρέπει νὰ μαλαξήτε τὸν Βίκτορα διὰ τοῦ καλοῦ τρόπου, καὶ ὡς ἀρχὴν, νὰ ὑπάγῃτε, ἐὰν θέλητε, νὰ τὸν ἰδῇτε πῶς εὕρισκεται μετὰ τὴν χθεσινὴν πάλην.

— Ὅχι, ὄχι, ἡ ἀγαθότης δὲν ἰσχύει πρὸς τοιοῦτους χαρακτήρας.

— Ἐγὼ σὰς ἐγγυῶμαι τὸ ἐναντίον!

— Εἶδες πῶς ὠμίλησε πρὸς ἐμὲ χθές, καὶ ἤκουσες ὁποῖα ἐπίπληξις ἐφυγε τῶν χειλέων του περὶ τῆς μητρὸς σου, τὴν ὁποίαν νυχθημερὸν θρηνῶ!

— Παραδώσατε τὰ παρελθόντα εἰς λήθην, συγχωρήσατέ τον, καὶ βεβαιωθῆτε ὅτι ὁ κακὸς δαίμων θὰ φύγῃ πλέον ἀπ' αὐτοῦ!

Ταῦτα λέγουσα ἡ Θηρεσία, τὸν ἔσυρεν ἀπὸ τῆς χειρὸς, ἐκεῖνος δὲ, πρᾶγμα πρωτοφανές, ἐνέδωκε καὶ τὴν ἠκολούθησεν εἰς τὸ δωμάτιον τοῦ υἱοῦ του, ὅπου ἕως τότε δὲν εἶχε πατήσῃ τὸν πόδα. Τὰ παραθυρόφυλλα ἦσαν κεκλεισμένα, οὐχ ἦττον ὅμως διὰ τοῦ ἀμυδροῦ φωτός τοῦ εἰσερχομένου ἐκείθεν καὶ ἀπὸ τῆς θύρας ἐφαίνοντο τὰ καθέκαστα τοῦ νεανικοῦ τούτου δωματίου. Τὰ πάντα ἦσαν ἐκεῖ ἐν τοιαύτῃ ἀταξίᾳ, ὥστε ἐκ πρώτης ἀφῆτηρίας ὁ μοιράρχος κατεταράχθη· ὀλίγα καθίσματα χωλαίνοντα καὶ φορτωμένα ὑπὸ βιβλίων, μουσικῶν χειρογράφων, ἀνθοδεσμῶν μεμαραμμένων ἐν θρονίον ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἦσαν ἐβρίμμενα φύρδην μίγδην παντοῖα ἐνδύματα, μία τράπεζα ἄλλοτε μὲν τέσσαρας τώρα δὲ μόνον τρεῖς πόδας ἔχουσα, κλωβίον κενὸν καὶ ἀνοικτὸν, κρεμάμενον ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, καὶ τέλος ξίφη, μάχαιραι καὶ ραβδία, ἀνηρτημένα τῇδε κακεισε ἀπὸ τῶν τοίχων, τοιαῦτα ἦσαν σχεδὸν τὰ ἐπιπλα τοῦ δωματίου. Εἰς τὸ βάθος δ' αὐτοῦ ἐπὶ κλίνης ἀσκεποῦς καὶ ὑψηλῆς, κατὰ τὸν τότε συρμόν, ἐκοιμάτο ὁ Βίκτωρ, ἀλλ' ὁ ὕπνος του ἦτο βαρὺς καὶ τεταραγμένος, ψυχρὸς ἰδρὼς περιέβρεχε τὸ ὤχρον μέτωπόν

του, αἱ δὲ χεῖρές του ἀνηγείροντο καὶ κατέπιπτον ὡς ἂν ἐκινουῦντο ὑπὸ σπασμῶν, καὶ λέξεις ἀναρθροὶ ἐξέφευγον τῶν χειλέων του. — Ὀνειρεύεται τὴν φοβεράν πάλιν ὅπου τὸσον ἐκινδύνευσεν, εἶπεν ἡ Θηρεσία ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

— Ἡ μᾶλλον ὅσα χρήματα ἔχασεν εἰς τὰ χαρτία, εἶπεν ὁ πατήρ, τοῦ ὁποίου οἱ ὀφθαλμοὶ ἀπῆστραψαν ὅταν εἶδεν ἐπὶ τῆς τραπέζης δέσμην χαρτοπαιγνίου. Ἄς τὸν ἀφήσωμεν νὰ κοιμηθῇ ἡσυχώτερα, ἂν ᾖ δυνατὸν· ἐγὼ ὑπάγω εἰς τὴν εἰσαγγελίαν.

— Καὶ ἐγὼ θὰ περιμένω ἕως οὗ ἐξυπνήσῃ.

Ταῦτα εἰποῦσα ἡ καλὴ ἀδελφὴ, ἐκάθησε παρὰ τὸ προσκεφάλαιον τοῦ ἀδελφοῦ της, ὁ δὲ μοίραρχος λαβὼν τὴν βακτηρίαν του ἐξῆλθε διὰ νὰ κάμῃ τὸν πρωῒνόν περιπάτον, πρὶν ὑπάγῃ εἰς τὴν εἰσαγγελίαν· ἐνῶ λοιπὸν ἐπέστρεφεν, εὗρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν Πέτρον Κορβῖνον, ὅστις ἅμα τὸν εἶδε κατεταράχθη· καὶ ὁ μὲν μοίραρχος παρετήρησε τὴν ἀλλοίωσίν του, ἀλλὰ τὴν ἀπέδωκεν εἰς τὴν ἀποτυχίαν τῶν ἐρευνῶν του, διότι ἐνῶ ἐκαυχᾶτο ὅτι θὰ ἀνακαλύψῃ ὁλόκληρον τὴν συμμορίαν, μικρὰς καὶ ἀσημάντους μόνον ἐνδείξεις παρέσχεν εἰς τὴν εἰσαγγελίαν· ἀποτανθεὶς λοιπὸν πρὸς αὐτὸν εἶπεν ἐμπαιχτικῶς.

— Ἐ! μᾶστρο Κορβῖνε, πότε θὰ σοῦ πληρώσωμεν τὰ χίλια φράγκα;

— Σήμερον, κύριε μοίραρχε.

— Τί κάθεσαι καὶ λέγεις; ἀνέκραξεν ὁ Δαγγλῆς, ἀτενίσας αὐτὸν ἐν περιεργείᾳ.

— Λέγω τὴν ἀλήθειαν, συνταγματάρχα μου, ἐπανέλαβεν ὁ κουρεὺς, διότι χθὲς βράδύ τοὺς εἶδον ὅλους.

— Καὶ τὸν ἀρχηγόν;

— Μάλιστα, καὶ τὸν ἀρχηγόν.

— Μήπως εἶναι ὁ ἱππότης Δάρχ;

— Τοῦτο μόνον, σὰς διαβεβαίω, ὅτι δὲν εἶναι ἄνθρωπος τυχαῖος.

— Διὰ τί δὲν ἦλθες ἀμέσως νὰ μοὶ τὸ ἀναγγείλῃς;

— Κύριε μοίραρχε, ἀπεκρίθη ὁ Κορβῖνος ὅλως ἀδημονῶν, ἔφθασα ἐκ Μοντέκ περὶ τὴν τετάρτην ὥραν καταβεβλημένος ὑπὸ χόπου καὶ αὐπνίας· παρήγγειλα λοιπὸν εἰς τὴν γυναικά μου νὰ με ἐξυπνήσῃ ἅμα ἀνατείλῃ ὁ ἥλιος, ἀλλ' ἐκείνη ἡ κατεργάρα με ἄφησε καὶ ἐκοιμήθην ἕως τώρα.

— Καὶ ποῦ ὑπάγεις τόσον ἐσπευσμένως;

— Πρὸς τὸν κύριον Σαδῶκ.

— Ἐχεις δίκαιον, κατὰ τὴν τάξιν αὐτὸς πρέπει πρῶτος νὰ σὲ ἀκούσῃ, καθὼ ἐπιτετραμμένος τὰ τῆς ἀνακρίσεως, τὴν ὥρην δὲν θὰ τὸν εὕρῃς, διότι πολὺ πρῶτ' ἀπῆλθεν ἐπὶ κεφαλῆς δύο ἐνωμοτιῶν πρὸς κατατκόπευσιν τοῦ δάσους τοῦ Μοντέκ, συνεπεία τῆς διαπραχθείσης χθὲς ἐν Βαστίδι ληστείας.

— Κατὰ ποίαν ὥραν λοιπὸν νὰ παρουσιασθῶ εἰς τὴν εἰσαγγελίαν;

— Εἰς τὰς ἑπτὰ ἀκριβῶς θὰ ἤμεθα ἀμφοτεροὶ ἐκεῖ.

Ὁ Κορβῖνος ἐχαιρέτησε, καὶ χωλαίνων παρὰ ποτε περισσότερον, ἕνεκα συγκινήσεως, ἀπεχωρίσθη τοῦ μοιράρχου, ὅστις εἰσῆλθεν ὁλος περισκεπτος εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ ἀγίου Ἰακώβου, αὐτὸς δὲ ἐχώθη ὑπὸ τὰ περισήλια τῆς βασιλικῆς πλατείας. Ἐπιθυμῶν δὲ ν' ἀποφύγῃ τὸν ὄχλον κατηυθύνθη πρὸς τὸ μᾶλλον ἀπόκεντρον μέρος τῆς πλατείας ἀλλ' ἔπεσεν ἀπὸ τὴν Σκύλαν εἰς τὴν Χάρυβδιν, διότι ἅμα ἐπροχώρησεν ὀλίγα βήματα, ἀνθρωπὸς τις τοῦ ἐμπόδισε τὴν διόδον. Ἦτον ὁ Εὐπνητὸς, ὅστις μακρόθεν ἰδὼν αὐτὸν ἐρχόμενον τὸν ἐκράτησε λέγων,

— Ἐ, γέρο κούτσαβλε, κάτι γρήγορα ἐπέστρεψες;

— Ἀφησέ με νὰ περάσω, φίλε μου, διότι βιάζομαι.

— Μεγάλαις δουλιαῖς, βλέπεις! δὲν θὰ χαλάσῃ ὁ κόσμος ἂν περιμένωσιν ὀλίγον οἱ ἀφεντάδες σου!

— Πηγαίνω εἰς τοῦ ταμῖα Βονρεπῶ, ὁ ὁποῖος, καθὼς ἤξεύρεις, δὲν εἶναι ἄνθρωπος ὑπομονητικὸς.

— Ἀν μόνον αὕτη εἶναι ἡ δουλειά σου, κάθησαι καὶ μὴ βιάζεσαι, διότι ἐκεῖνος ὕστερον ἀπὸ ὅσα ἔπαθε τὴν νύκτα, ὀλίγον φροντίζει διὰ μαλλία, καὶ στοιχηματίζω ὅτι θέλῃς, ὅτι αὐτὴν τὴν ὥραν βλέπει ὄνειρα.

— Νὰ ᾖναι τάχα καθὼς λέγεις, Εὐπνητέ;

— Θέλεις νὰ ὀρκισθῶ διὰ νὰ με πιστεύσῃς; ἀφοῦ σοῦ λέγω ὅτι καὶ τὰ παράθυρά του εἶναι ἀκόμῃ κλειστά.

— Ὅταν ᾖναι ἔτσι σὲ πιστεύω· εἰπέ μοι τώρα τί με θέλεις;

— Θέλω νὰ σὲ κεράσω.

— Τὴν ἐορτὴν σου ἔχεις σήμερον, διαβόλου υἱέ;

— Τὸ κάμνω, Κορβῖνε, διὰ νὰ σὲ παρηγορήσω, τί νὰ γίνῃ; κακὸ κυνηγί· ἔκαμες, καὶ μένε μου!

— Ἀ! με περιπαίξεις; .. ἄς ᾖναι, δέχομαι,

καὶ θὰ ἰδῇς ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο μας εἰς τὸ τέλος θὰ γελάσῃ περισσότερον!

— Μήπως εὐρήκας τὴν φωλεῖά τοῦ λαγοῦ; ἠρώτησεν ὁ Ξυπνητὸς ταπεινῇ τῇ φωνῇ, ὅταν, εἰσελθόντες εἰς τὸ καπηλεῖον τῆς Παρθένου τῆς Αὐρηλίας, ἐκάθισαν ἀντικρὺ ἀλλήλων καὶ πλησίον μιᾶς τραπέζης.

— Ναι, φίλε μου, τὴν εὐρήκα εἰς καλὴν ὥραν μάλιστα.

— Εἶδες κανένα ἀπ' ἐκείνους τοὺς κακούργους;

— Τοὺς εἶδον ὅλους, καθὼς τώρα σὲ βλέπω.

— Δὲν τὸ πιστεύω! σὺ πάντοτε κάμνεις τὸ μικρὸ μεγάλο.

— Ἔτσι νομίζεις; ἀλλ' ἂν σοῦ ἔλεγα ὅτι εἶδα καὶ τὸν ἀρχηγὸν τῆς συμμορίας, χωρὶς προσωπίδα;

— Τὸν Μαῦρον; καὶ ποῦ ἤξεύρεις σὺ ὅτι φορεῖ προσωπίδα;

— Τί σὲ μέλλει, τὸ ἔμαθα· ἀμ' ἐσὺ πῶς γνωρίζεις τὸν Μαῦρον;

— Σὺ τὸν γνωρίζεις;

— Εἶναι ἀπ' ἐδῶ μέσα καὶ αὐτός, τούλάχιστον ἐδῶ κάθηται.

— Στοιχηματίζω ὅτι δὲν θὰ ἦναι κανένας ξεπεσμένος...

— Τί ξεπεσμένος! εἶναι ἀπὸ τὰ μεγαλήτερα σπήτια. Ὅποιος τὸ ἀκούσῃ δὲν θὰ τὸ πιστεύσῃ!..

— Τὸ ἐφάνέρωσες εἰς τὸν κύριον μοίραρχον;

— Δὲν εἶπα εἰς κανένα ἀκόμη τίποτε· περιμένω τὸν εἰσαγγελέα.

— Θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὰς ἑξ, εἶπεν ὁ ἐνωμοτάρχης, σκεπτόμενος.

— Καὶ εἰς τὰς ἑπτὰ θὰ ἐνταμνωθῶμεν εἰς τὴν εἰσαγγελίαν.

— Ἐλα Κορβίνε, φίλε μου, ἔλα νὰ δοκιμάσωμεν αὐτὸ τὸ ἀθάνατο κρασί, καὶ ἄς τὰ ἀφήσωμεν. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μὲ ζημιώνει χίλια φράγκα, ἀλλὰ δὲν σοῦ κρατῶ ἔχθρα· ἄς φάγῃ καὶ ἄλλος ψωμί.

— Χθὲς ὅμως ὠμιλοῦσες, μοῦ φαίνεται, διαφορετικά;

— Ἀκουσε, κορίτζί μου, φέρε μία μποτίλια, εἶπεν ὁ Ξυπνητὸς προσποιηθεὶς ὅτι δὲν ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ Κορβίνου. Λαβὼν δὲ τὴν κομισθεῖσαν φιάλην, ἐνέπλησε τὸ ποτήριον τοῦ Κορβίνου, καὶ ἔφερεν ἀμέσως πάλιν τὴν ὁμιλίαν ἐπὶ τοῦ Μαύρου· ἀλλ' ὁ κουρεὺς ὑπεξέφυγε τὸ ζήτημα μὲ τὴν ἔμφυτον ἐκείνην ἀσάφειαν καὶ λακωνικότητα, τὴν ὁποίαν

συνήθως μεταχειρίζονται οἱ οἰνόφυλγες εἰς τὴν ὁμιλίαν τῶν· εἰς τοιοῦτον δὲ τρόπον ἐματαίωσεν ὅλα τὰ τεχνάσματα τοῦ ἐνωμοτάρχου, ὥστε ἐκεῖνος ἀπελπισθεὶς νὰ ἀνακαλύψῃ τι, ἠγέρθη, ἐπλήρωσε καὶ λαβὼν ἀπὸ τοῦ βραχίονος, χάριν ἀδροφροσύνης, τὸν φίλον του, θερμανθέντα ὑπὸ τοῦ οἴνου καὶ κλονούμενον, τὸν συνώδευσε μέχρι τῆς θύρας τοῦ μεγάρου τοῦ Βονρεπῶ. Μόλις δὲ τὸν εἰσήγαγε καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα, περιτυλιχθεὶς εἰς τὸν μανδύαν καὶ καταβιβάσας μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν τὸν πῖλόν του, διευθύνθη πρὸς τὴν ἀντίθετον ὁδόν, ψιθυρίζων διὰ τοῦ ἔρκους τῶν ὁδόντων τὸν ἐξῆς μονόλογον.

« Οἱ παλληκαράδες μου εἰς μαλακὰ στρώματα κοιμοῦνται! κανένας ἀπ' αὐτοὺς δὲν θὰ φύγῃ τὴν κρεμάλαν, διότι ὁ εἰσαγγελεὺς δὲν ἀσειεύεται· αὐτὸς ἂν τύχῃ καὶ τὸν πατέρα του κρεμάζῃ! Ὅλιγον φροντίζω διὰ τοιούτους κακούργους, οἱ ὅποιοι δὲν ἀξίζουν μήτε τὸ σχοινίον ὅπου θὰ τοὺς κρεμάσουν! ἀλλὰ οἱ ἀχρεῖοι δὲν τὸ ἔχουν τίποτε νὰ ἐκθέσουν ἓνα τίμιον ἄνθρωπον, διὰ τοῦτο λοιπὸν πρέπει ἐξ ἀνάγκης νὰ βάλω πάλιν τὸ χέρι μου, ἀλλὰ διὰ τελευταίαν φοράν. »

Ταῦτα λέγων καὶ σκεπτόμενος ὁ Ξυπνητὸς ἔφθασεν εἰς τὴν ἀγοράν, ὅπου ὑπῆρχεν ἐν τῶν μᾶλλον συχναζομένων ὑπὸ τῶν ληστῶν καπηλεῖον. Πεποιθὼς δὲ ὅτι θὰ ἐφελκύσῃ τὴν προσοχὴν τῶν ἐν αὐτῷ ἐνεκεν τῆς στολῆς του, διήλθε βραδέως ἐμπροσθεν τῆς θύρας καὶ ἔβηξε δὲς τοῦ σημείου τούτου δοθέντος, προέβαλεν ἐκ τοῦ καπηλείου ὁμαθητευόμενος τῆς συμμορίας, ὁ γνωστὸς ὑπὸ τὸ ὄνομα Πιτόσχης, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν προπετῶς,

— Σὺ εἶσαι! καλημέρα, Γαλάζιο πτερό!

— Σιώπα, παληόπαιδο, ἀπεκρίθη ὁ Ξυπνητὸς, περιφρονητικῶς ἀπωθήσας τὴν ὀρεγομένην αὐτῷ χεῖρα.

— Θὰ ἔλθῃς τὸ βράδυ εἰς τὸ περιβόλι; ὑπέλαβεν ὁ νεανίσκος, τοῦ ὁποίου τὴν ἀναίδειαν οὐδὲν ἀνεχαίτιζεν.

— Ὅχι, σὺ ὅμως νὰ τρέξῃς ἀμέσως ἐκεῖ.

— Εἶναι κατεπείγον βλέπω! καὶ τί νὰ εἰπῶ εἰς τὴν μαρκησίαν;

— Νὰ τῆς εἰπῇς, κακούργε, ὅτι θὰ πέσῃ χαλάζι εἰς τὰ ἄνθη τῆς· ὅτι ὁ μάστρο Κορβίνος εἶδε τὸν βασιλίσκον, καὶ ὅτι ἀπόψε εἰς τὰς ἑπτὰ ὥρας θὰ φανερῶσιν τὰ πάντα εἰς τὴν εἰσαγγελίαν, καὶ θὰ παραδῶσιν τὸν Μαῦρον.

— Αὐτὰ εἶναι ὅλα;

— Ναί, χαμένε, καὶ ὁ διάβολος θὰ σὲ πάρῃ ἂν δὲν τρέξης ὥσάν ἀστραπή.

Ὁ Πιτόσχος, ἂν καὶ στενοχωρούμενος ἐνεκα τοῦ τεραστίου ἐπενδύτου του, ἀπῆλθεν ὁμῶς δρομαίως ὡς ἔλαφος. Ὁ δὲ Ξυπνητός, γαλήνιος καὶ τὴν συνείδησιν ἔχων ἑλαφράν, ἐξηκολούθησεν ἡσύχως τὸν δρόμον του. Ἐν τούτοις ὁ Βίκτωρ, ἐξυπνήσας ὑπὸ τοῦ πενθίμου ἤχου τῶν κωδῶνων τοῦ Ἀγίου Ἰακώβου, ἔμαθε παρὰ τῆς ἀδελφῆς του, παρακαθιμένης παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του, ὅτι ἡ πένθιμος αὕτη κωδωνοχρυσία ἀνήγγελλε τὴν χηρείαν τῆς κυρίας Δαλλιέ· ὁ δὲ Πέτρος Κορβίνος ἐξ ἄλλου μέρους, εὐγλωττος καταστάς ὑπὸ τοῦ οἴνου, καὶ ἐν διαχύσει ψυχικῇ διατελὼν, διηγείτο εἰς τὸν Μιχαὴλ Βονρεπώ ὅτι, ἡ ὑποτιθεμένη κυρία Λαριδιέρ, τὴν ὁποίαν τὴν προτεραίαν εἶχε συνοδεύσει, συνένοχος αὐτῆς γενόμενος, ἦτον ἡ ἀνθοπῶλις, ἡ ἐπονομασθεῖσα, ὠραία μαρκησία.

XIV.

ΝΥΞ ΑΙΜΑΤΗΡΑ.

Ἡ μαρκησία εὐρίσκετο εἰς τὸ ἀνθοκομεῖόν της, φωτιζόμενον ὑπὸ λαμπροῦ φθινοπωρινοῦ ἡλίου· ἦτο εὐθυμος καὶ κατεσκεύαζε μεγαλοπρεπῶς ἀνθοδέσμην, ὅταν ἐφθασεν ὁ παρὰ τοῦ Ξυπνητοῦ ἀπεσταλμένος. Ὁ Πιτόσχος, τὸ τέκνον τῆς ἀγγχόνης, κατὰ τὸν ἐνωμοτάρχην, ἐπλησίασε τὴν μαρκησίαν ἐν στενοχωρίᾳ, διότι καὶ αὐτοὶ οἱ θρασύτεροι λησταὶ τὴν ἐφοβοῦντο καὶ τὴν ἐτίμων ὡς βασίλισσαν, ἀποκαλύψας δὲ τὴν κεφαλὴν του, ἤρχισε νὰ ἀερίζεται διὰ τοῦ πύλου του. Ἡ εὐζωνος καὶ χαρίεσσα ἀνθοπῶλις τὸν εἶδεν εἰσελθόντα, τὸν ἠρώτησε λοιπὸν, ἐξακολουθοῦσα τὴν ἐργασίαν της.

— Σὺ εἶσαι, μικρὲ, τί θέλεις;

— Μὲ ἔστειλε τὸ γαλάζιο πτερό.

— Καὶ τί σὲ παρήγγειλε νὰ εἰπῇς ὁ τίμιος αὐτὸς ἄνθρωπος;

— Ὅτι θὰ πέσῃ χαλάζι εἰς τὰ ἄνθη.

— Ἐπειτα;...

— Ὅτι ὁ μάστρο Κορβίνος εἶδε τὸν βασιλίσχον.

Ἡ μαρκησία ἀνώρθωσε τὴν κεφαλὴν καὶ ὠχρὰ, ἀκίνητος καὶ ἀπλανεὶς τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα,

— Αὐτὰ μόνον σοῦ εἶπεν; ἠρώτησε βραδέως.

— Ὅχι, μοῦ εἶπεν ὅτι ὁ χλωὸς θὰ ὑπάγῃ

εἰς τὰς ἐπτὰ ὥρας εἰς τὴν εἰσαγγελίαν νὰ προδώσῃ τὸν Μαῦρον.

Ταῦτα ἀκούσασα ἡ μαρκησία ἀφῆκε φωνὴν φρικώδη καὶ ἀνεπὴδῆσεν ὡς πάνθηρ. Ὅστις ἐβλεπε τὴν ὥραν ἐκείνην τὴν λευκωμένην κόμην της, τοὺς πυριφλεγεῖς ὀφθαλμοὺς της καὶ τὸ παράφορον βάδιμά της, ἤθελε πραγματικῶς τὴν θαυμάσει· τὸσον ζωηρὰ τὸ πάθος καὶ ἡ ὀργὴ ἀπεικονίζοντο ἐν αὐτῇ. Κατὰ παράδοξον σύμπτωσιν παρουσιάσθη ἐν τῷ μεταξύ ἡ μάγισσα τοῦ Μοντέκ κάθιδρος καὶ κεκαλυμμένη ὑπὸ κονιορτοῦ· ἅμα δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἀνθοκομεῖον κατέπεσεν ἀπηυδισμένη ἐπὶ τινος θρανίου· ἀλλ' ἰδοῦσα αὐτὴν ἡ μαρκησία, τὴν ἀνήγειρε βιαίως καὶ δράξασα αὐτὴν ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ,

— Ἀθλία! ἀθλία! εἶπε, τί ἔκαμες χθὲς βράδυς

— Τί τρέχει, μήπως συνέβη κανὲν δυστύχημα;

— Μεγαλῆτερον ὅπὸ αὐτὸ γίνεται! ὁμῖκει, ἀχρεία προδότρια, ἀμέσως!

— Τρεῖς ἄνθρωποι, δύο γυναῖκες καὶ ἓνας ἄνδρας ἐκοιμήθησαν χθὲς ἐπάνω ἀπὸ τὸ τραπεζαρίο· σήμερον τὸ πρῶτ' ἐφάνησαν καθόλου, ἀνέβηκα λοιπὸν νὰ ἰδῶ καὶ δὲν εὗρήκα κανένα! Τότε ὑπωπτεύθηκα, ἐκύτταξα καλὰ τριγύρω μου καὶ εἶδα κάτω εἰς τὸ πάτωμα, ὅπου ἦτον γεμάτο χῶμα, σημάδια ἀπὸ γόνατα καὶ χέρια· εἶπα ἀμέσως μὲ τὸν νοῦν μου ὅτι μᾶς ἐβλεπαν κρυφὰ ἀπὸ τὰς τρύπας καὶ ἀπὸ τὰς σχισμάδας.

— Δὲν τὸ ἐσυλλογίζεσο αὐτὸ προτῆτερα, κατηραμένη· ἔννοια σου, θὰ λογαριασθῶμεν ἀργότερα!... ἐγνώρισες ποῖοι ἦσαν;

— Γνωρίζω τὰς δύο, ἡ μία ἦτον ἡ κυρία Λαγραβὴ καὶ ἡ ἄλλη ἡ κυρία Βερνύ, ἡ ξενόδοχος.

— Ὁ ἄλλος ποῖος ἦτον;

— Ἐνας κοντὸς καὶ κουτσὸς καθὼς ἐμένα, τὸ πρόσωπόν του δὲν ἤμπαρεσα νὰ τὸ διακρίνω, ὅπου ὁμῶς καὶ ἂν τὸν ἰδῶ θὰ τὸν γνωρίσω, ἀπὸ τὸ ἀνάστημα καὶ τὸ σχῆμά του· εἶχε μαζί του καὶ ἓνα μικρὸν ἄλογο, ἀπὸ ἐκεῖνα τῶν βουνῶν.

— Ὁ Κορβίνος ἦτον, εἶπεν ὁ Πιτόσχος.

— Αὐτὸς ἦτον βέβαια καὶ πρέπει νὰ προφθάσωμεν· ἔλα λοιπὸν σὺ, μικρὲ, πάρε αὐτὰ τὰ δύο λουδοβίκια καὶ τρέξε ἀμέσως νὰ μοῦ φέρῃς τὸν Λυκοπόδην, τὸν Καρλῆ, τὸν Ἐριφα, τὸν Κουρελᾶ, τὸν Βραχομύτην, τὸν Μακρογιάννην καὶ τὸν Γρεναδιέρον, καὶ εἰπέ τους νὰ ἔλθουν γρήγορα, διότι ἐπῆρε τὸ σπῆτι φωτιά!

Ἀπελθόντος τοῦ Πιτόσχη, τότε πλέον ἐξερράγη ἡ μανία τῆς μαρκησίας.

— Ἀκούεις! τὸν προσβάλλουν, τὸν ἀπειλοῦν! ἔλεγε σφίγγουσα τοὺς ὀδόντας καὶ περιφερομένη ἐν μέσῳ τῶν ἀνθέων ὡς τίγρις. Οἱ ἀνόητοι! δὲν ἤξεύρουν τάχα ὅτι ἐὰν ᾔηται ἀνάγκη θὰ χύσω ποταμοὺς αἱμάτων διὰ τὸν ὑπερασπισθῶ; καὶ ὅτι τὸν κόσμον θὰ καύσω διὰ τὸν σῶσω, ἂν δυνηθῶ! Ἐγὼ, ἐγὼ ἡ παναθλία εἶμαι αἰτία ὄλου τοῦ κακοῦ, μὲ ἔβλεπε τόσῳ τρυφερά!.. ἡ καρδιά μου σπαράσσει ἀπὸ χαρὰν ὅταν μὲ βλέπη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ μοῦ ὁμιλεῖ! ἄχ! ἄς ἦτο δυνατόν νὰ μὲ ἀγαπήσῃ... θὰ ὑπερφανεύομην περισσότερο καὶ ἀπὸ αὐτὴν τὴν βασίλισσαν!

Ἐνῷ δὲ ἔλεγε ταῦτα, καταναθεματίζουσα καὶ ἑαυτὴν καὶ τὴν μάγισσαν, καὶ μετὰ λύσης ἔβλεπε τὴν ὥραν παρερχομένην, οἱ λησταί, προσκλήσει τοῦ Πιτόσχη, ἐσυνάζοντο καὶ ἀπέστειλαν αὐτὸν νὰ ἀναγγεῖλῃ εἰς τὴν μαρκησίαν, ὅτι τὴν περιέμενον εἰς τὴν σκιάδα τοῦ παρὰ τὸν Τάρνον κειμένου κήπου. Ἐκεῖ συνήθως συνήρχοντο διὰ τὸ ἀπόκεντρον καὶ ἀσφαλὲς τοῦ μέρους πρὸς συνδιάσκεψιν, ὅταν ἐμελλον νὰ ἐπιχειρισθῶσι σπουδαίας ἐκδρομᾶς· ἡ ἀνθοπώλις λοιπὸν ἔτρεξε παράντα ὡς μαγεῖσα πρὸς τὸ ὑποδεχθῆναι μέρος, ἀφοῦ προηγουμένως ἐφιλοδώρησεν ἕτερα δύο λουδοβίγια τὸν ληστρικὸν ἀγγελιαφόρον.

Οἱ παρ' αὐτῆς προσκληθέντες λησταί ἦσαν οἱ δραστηριώτεροι καὶ ἀποφασιστικώτεροι ἄνδρες τῆς συμμορίας, ἐξ ἐμφύτου ροπῆς προσοικειωθέντες πρὸς τὴν βίαν καὶ τὸ ἐγκλημα· πολλάκις ἠθέλησαν, ἐναντίον ῥητῆς διαταγῆς τοῦ ἀρχηγοῦ, νὰ διαπράξωσι μετὰ τῆς ληστείας καὶ φόνους· εἰς ὧν δὲ τὰς ὀψεις ἦτον ἐντετυπωμένη ἡ μοχθηρία τῆς ψυχῆς των· καὶ τούτου μὲν οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξέφραζον ὕπουλον καὶ πονηρὸν, εἰς ἐκείνου δὲ τὸ πρόσωπον ἦτον ἀπεικονισμένη ἀπερίγραπτος ἀναίδεια καὶ τόλμη, καὶ οἱ πλείστοι ὡς ἔγγιστα εἶχον ἐπὶ τοῦ σώματος διακριτικόν τι σημεῖον εἴτε ἐκ νόσου φθοροποιᾶς ἐναποληφθῆν, εἴτε ἐκ γενετῆς συμφυὲν αὐτοῖς.

Ὅταν ἡ μαρκησία ἐνεφανίσθη εἰς αὐτοὺς, ὅλοι ἐν τῷ ᾄμα ἀπεκαλύφθησαν, ὁ Βραχομύτης μάλιστα ἐζήτησε προθύμως καὶ τὰς διαταγὰς τῆς, ἀλλ' ἐκείνη ὑπὸ σφοδρᾶς συγκινήσεως κατεχομένη ἀνέκραξεν·

— Ἀγαπάτε τὸν Μαῦρον; εἰσθε ὅλοι ἀφωσιωμένοι εἰς αὐτόν;

— Μέχρι θανάτου! ἀνεβόησαν οἱ λησταί.

— Σὰς λέγω λοιπὸν ὅτι διατρέχει τὸν ἔσχατον κίνδυνον, ὅτι καὶ αὐτὸς καὶ ὅλοι ἡμεῖς θὰ ἀποθάνωμεν εἰς τὰ βασανιστήρια καὶ εἰς τὴν ἀγχόνην!

— Φεῦγαι καὶ μᾶς ἀφήνει, ἀλλ' ἀδιάφορον, εἴμεθα ὅλοι πρόθυμοι νὰ ἀποθάνωμεν ἢ νὰ τὸν σῶσωμεν!

— Ναὶ ὅλοι! ἀνέκραξαν καὶ οἱ λοιποὶ, ἐπικυρώσαντες τοὺς λόγους τοῦ Βραχομύτη διὰ ζωηρῶν χειρονομιῶν.

— Καλὰ, καλὰ παιδιά! ἀκούσατε τώρα· χθὲς βράδῃ εἰς τὸ πανδοχεῖον τῆς κουτσῆς ἦσαν κατὰσκοποι, μᾶς εἶδον, ἐγνώρισαν τὸν ἀρχηγόν!

Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ καχοῦργοι κατεταράχθησαν.

— Ἐπροδόθημεν, ἐξηκολούθησε λέγουσα ἡ μαρκησία, εἰς τὰς ἑπτὰ ὥρας σήμερον θὰ μάθῃ ἡ εἰσαγγελία τὰ ὀνόματά μας καὶ μετὰ ὀκτῶ ἡμέρας θὰ μᾶς τροχίσουν καὶ θὰ μᾶς κρεμάσουν εἰς τὴν βασιλικὴν πλατεῖαν, ἂν δὲν βάλωμεν ὅλα τὰ δυνατά μας διὰ νὰ ἐμποδίσωμεν τὴν προδοσίαν.

— Καὶ τί νὰ κάμωμεν; ἠρώτησεν ὁ Βραχομύτης ἐν ἀμηχανίᾳ.

— Νὰ σωθῶμεν καὶ νὰ σῶσωμεν καὶ τὸν Μαῦρον.

— Πῶς θὰ τὸ κατορθώσωμεν;

— Ὅταν κλείσωμεν τὸ στόμα ἐκείνων, οἱ ὅποιοι θέλουν νὰ μᾶς κρεμάσουν.

Ἀγρία χαρὰ ἐλαμψεν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ληστῶν.

— Αὐτοὶ δίδουν τὴν ἀφορμὴν, ἐξηκολούθησεν ἡ μαρκησία διὰ φωνῆς ὑποκώφου, θέλουν νὰ ἀγοράσουν τὸ αἷμά μας καθὼς οἱ Ἑβραῖοι ἠγόρασαν τὸν Χριστόν· ἔχομεν λοιπὸν τὸ δικαίωμα, παλληχάρια, νὰ ὑπερασπισθῶμεν ἐζήτησαν πόλεμον, θὰ πολεμήσωμεν!

Οἱ περιστῶτες ἄφησαν φωνὰς ἐνθουδιῶδεις.

— Οἱ τρεῖς Ἰσκαριῶται εἶναι, ὁ μάστρο Κορβῖνος ὁ κουρεὺς, ἡ πλουσία ξενοδόχος τῆς Βρεσσώλης καὶ ἡ ἐπιστάτρια τοῦ πύργου τοῦ Λεριβώσκου· δὲν πρέπει λοιπὸν νὰ τοὺς ἀφήσωμεν νὰ ὑπάγουν ἀπόψε εἰς τὴν εἰσαγγελίαν, προσέθηκεν ἡ μαρκησία λυσσῶσα.

— Δὲν θὰ ὑπάγουν καὶ ἔννοια σου, ἀπεκρίθη ὁ Γρεναδιέρος, εἰρωνικῶς γελῶν.

— Ἀκούσατε τί ἀπεφάσισα. Δύο ἀπὸ σᾶς νὰ τρέξετε ἀμέσως εἰς Βρεσσώλην, δύο εἰς Λεριβώσκον καὶ οἱ ἄλλοι δύο νὰ φροντίσῃτε

διὰ τὸν Κορβίνον.

Οἱ λησταὶ ἐξήλθον πάραυτα καὶ συμπα-
ραλαβόντες τὸν Πιτόσχη, ἀπῆλθον ἕκαστος
εἰς τὴν προσδιορισθεῖσαν αὐτῷ θέσιν.

Ἡ πολυτάλαντος κυρία Βερνὺ οὐδόλως
προσεδόκα τοιαύτην ἐπίσκεψιν, εἶχε μάλιστα
γράψει εἰς τὸν εἰσαγγελέα, πρὸς ἀποφυγὴν
παντὸς ἐνδεχομένου δόλου ἐκ μέρους τοῦ
Κορβίνου, καὶ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν πρὸς τού-
τοις τὸ ἀναλογοῦν αὐτῇ μέρος τῆς ἀμοιβῆς,
ὅτι τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐμελλε νὰ ὑπάγῃ
εἰς τὴν εἰσαγγελίαν, διὰ νὰ καταθέσῃ ὅ,τι
εἶδε καὶ ἤκουσεν.

— Ἄν ἕως τὴν ὥραν τοῦ ἑσπερινοῦ δὲν ἔλ-
θῃ ὁ Κορβίνος, εἶπεν εἰκοσάκις τοῦλάχιστον
εἰς τὸν πολιότριχα ὑπρέτην τῆς, νὰ ἐτοι-
μάσῃς τὸ γαϊδουράκι καὶ νὰ φύγωμεν.

Ἡ ἀτμοσφαῖρα ἐν τούτοις ἤρχισε νὰ θο-
λουται, καὶ ὁμίχλη πυκνὴ καὶ ὁμβρώδης ἐξ
ἐκείνων, τὰς ὁποίας ὁ Τάρνος ἀναπέμπει ἐν
καιρῷ φθινοπώρου, ἐκάλυπτε τὴν πέριξ κοι-
λάδα. Ἡ δὲ γραῖα φιλάργυρος παρὰ τὴν ἐ-
στίαν τῆς καθημένη καὶ πλέκουσα, ὑπελόγι-
ζε πόσον τόκον θὰ φέρωσι τὰ χρήματα ὅσα
παρὰ τῆς εἰσαγγελίας ἤθελε λάβει· ἀλλ' ἐνῶ
ταῦτο διελογίζετο, ὀπισθεν τῆς οἰκίας τῆς
οἱ λησταὶ συνεκρότουν χαμηλῇ τῇ φωνῇ
συμβούλιον περὶ τῆς ἐκτελέσεως τῆς ἀπο-
στολῆς των.

— Ἦκουσες τί λέγουν εἰς τὸ χωριό; ἔλε-
γεν ὁ Βραχομύτης· λέγουν ὅτι ἡ κυρὰ Βερνὺ
ἔχει εἰς τὸ σπῆτί της θαμμέναις ἑκατὸ χιλιά-
δαις φράγκα τοῦλάχιστον!

— Θὰ τὸ ἰδοῦμεν, ὑπέλαβεν ὁ Ἐριφας καὶ ὁ
Πιτόσχος.

Μόλις ταῦτα ἐλέχθησαν, ἐσήμανεν ὁ ἐσπε-
ρινὸς καὶ ὁ γέρων ὑπρέτης, φανὸν ἀνὰ χεῖρας
κρατῶν, διήλθε τὴν αὐλὴν καὶ κατηυθύνθη
πρὸς τὸν ἀχυρῶνα, οἱ δὲ λησταὶ τὸν ἠκολού-
θησαν κατὰ πόδα, βοηθούμενοι ἀπὸ τὸ σκότος.

Ἡ Βερνὺ εἶχεν ὡς ὑπρέτριαν πτωχὴν
τινα ὀρφανὴν, εἰς τὴν ὁποίαν οὐδέποτε ἐπλή-
ρωσε μισθόν· αὐτῇ λοιπὸν παρετήρησεν εἰς
τὴν κυρίαν τῆς ὅτι ἤκουσεν ὑλακὰς κυνός,
ἀλλ' ἐκείνη τὴν ἐμέμφθη ὡς φαντασιοκόπον
καὶ δειλὴν· μετ' ὀλίγον τῇ ἐφάνη ὡς ἂν τις
ἐστέναξεν· ἐνδίδουσα τέλος εἰς τὸν φόβον
ἀπεφάσισεν ἡ νέα κόρη νὰ καλέσῃ τὸν ὑπ-
ρέτην· ἀλλ' αἰφνης οἱ τρεῖς λησταὶ προηγου-
μένου τοῦ Βραχομύτου, εἰσώρμησαν εἰς τὸ
δωμάτιον, καὶ ἀποθέσαντες κατὰ γῆς τὸν
γέροντα ὑπρέτην δέσμιον καὶ ἐπιστόμιον

ἔχοντα, ἐκλείσαν τὴν θύραν διὰ μοχλῶν.

Ἡ γραῖα συνησθάνθη τότε τὸν κίνδυνον,
μὴ βλέπουσα ὁμῶς τρόπον ὑπεκφυγῆς καὶ
σωτηρίας, ὠπλίσθη δι' ἀκαταμαχῆτου τόλ-
μης καὶ ἀταραξίας.

— Καλησπέρα, κυρὰ, εἶπεν ὁ Ἐριφας, ἡ-
ξεύρεις τί θέλομεν;

— Ἦλθαμεν νὰ σὲ γλυτώσωμεν ἀπὸ τοὺς
πολλοὺς συλλογισμοὺς, ὑπέλαβεν ὁ Βραχο-
μύτης μειδιῶν μειδιάμα, τὸ ὁποῖον κατέστη-
σεν ἐτι σατανικώτερον τὸ μυσαρὸν καὶ ἀπε-
χθές πρόσωπόν του· διότι εἰς τὸ χωριὸ λέ-
γουν, προσέθηκεν, ὅτι δυσκολεύεσαι νὰ ἔρῃς
κληρονόμο, ἡμεῖς λοιπὸν σοῦ φέρομεν τρεῖς,
ἐκεῖ ὅπου δὲν εὕρισκες κανένα.

Ἡ Βερνὺ κεκλεισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς
κρατοῦσα, ἵστατο ἀκίνητος ὡς μαρμάρινον
ἄγαλμα.

— Ἐλα, κυρὰ, μὴ θέλῃς πολλὰ παρακα-
λέματα, εἰ δὲ μὴ, ἔχομεν ἄλλο τρόπο καὶ σὲ
κάμνομεν καὶ μιλεῖς!

Ἡ γραῖα δὲν ἐκινήθη παντάπασι.

— Αὐτὴ δὲν ἀκούει λόγια, ἔλα Πιτόσχη,
βάλε στὴ φωτιά τὸ σίδερο, καὶ σὺ, Ἐριφα,
τράβα τὰ ποδήματά της.

Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ἡ δοθεῖσα διαταγὴ ἐξε-
τελέσθη, καὶ μετὰ νέαν ἀλλὰ καὶ πάλιν μα-
ταίαν πρόσκλησιν ὁ πεπυρακτωμένος σίδηρος
ἐνετυπώθη ἐπὶ τῶν πτερνῶν τῆς δυστυχοῦς
γραῖας.

— Ποῦ ἔχεις τὰ χρήματά σου; εἶπεν ὁ Βρα-
χομύτης φοβερῶς.

Ἡ γραῖα δὲν ἀπεκρίθη, νέυσαντος δὲ τοῦ
ληστοῦ, ὀδυνηρὰ κραυγὴ ἐξέφυγε τῶν ὠχρῶν
χειλέων τῆς φιλαργύρου γυναικός.

— Μιλίᾳ δὲν βγάζει ἡ παληόγρια! θὰ τὴν
ξεπαστρέψω!

— Ὅχι, ὄχι μὴ τὴν σκοτώσετε! ἀνέκραξεν
αἰφνης ἡ μικρὰ ὑπρέτρια παρεμβαίνουσα
μεταξὺ τῆς κυρίας τῆς καὶ τοῦ Ἐριφα κρα-
τοῦντος τὴν μάχαιραν ἀνυψωμένην. Δὲν θὰ
καταλάβετε τίποτε ἂν τὴν σκοτώσητε. Τί
θέλετε; νὰ μάθητε ποῦ ἔχει τὰ χρήματά της;
σᾶς τὸ λέγω ἐγώ.

— Ἀχρεῖ! ἐφώνησεν ἡ φιλάργυρος, ἀνα-
λαβοῦσα ὡς ἐκ θαύματος τὴν χρῆσιν τῆς
φωνῆς.

— Θὰ σᾶς εἰπῶ ποῦ εἶναι, μὲ δύο ὁμῶς συμ-
φωνίας.

— Λέγε, τί θέλεις;

— Νὰ μοῦ ὑποσχεθῇτε ὅτι δὲν θὰ κακοποιή-
σητε οὔτε ἐμὲ οὔτε τὴν κυρά μου.

Ἡ ὑπέρετρια, γενομένων δεκτῶν τῶν προτάσεών της ὁμοφώνως, ἔδειξεν εἰς τοὺς ληστάς τὸ μάρμαρον τῆς ἐστίας, τὸ ὁποῖον ἐκείνοι ἐσπευσμένως ἀνεγείραντες, ἐνῶ ἡ γραῖα φιλάργυρος ἄφηνεν ἀπελπιστικὰς φωνάς, εὗρον ὑπ' αὐτὸ σεσωρευμένας τεσσαράχοντα περίπου χιλιάδας φράγκα εἰς χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ νομίσματα. Ἡ γραῖα τότε Βερνύ, βλέπουσα διαρπαζόμενον τὸν θησαυρόν της, κατελήφθη ὑπὸ λύσσης, ἣτις ἐτριπλασίασε τὰς δυνάμεις της, καὶ δράξασα τὸν σίδηρον δι' οὗ τὴν ἐβασάνισαν, ὥρμησε κατὰ τῶν ληστῶν καὶ δι' ἐνὸς μόνου κτυπήματος ἐξήπλωσε κατὰ γῆς τὸν Βραχομύτην, προσέβαλε δ' ὕστερον τοὺς ἄλλους δύο καὶ τοὺς ἠνάγκασε νὰ ὀπισθοχωρήσωσι. Δυστυχῶς ἡ ὑπέρετρια, νομίσασα κατάλληλον τὴν περίστασιν καὶ τρέξασα νὰ ἐπικαλεσθῇ βοήθειαν, ἀνέτρεψεν ἐξ ἀπροσεξίας, ἐνῶ διέβαινε, τὸν λύχνον. Τότε ὁ Ἐριφας ὑπὸ τοῦ σκότους ὠφελομένου, κατέλαβε τὰ νῶτα τῆς γραίας καὶ συνέλαβε τὸν βραχίονά της, οἱ δὲ συνένοχοί του ἀμέσως τὴν ἀφώπλισαν. Ὁ Βραχομύτης μάλιστα συνελθὼν ἐκ τῆς ζάλης καὶ ἐξαγριωθείς διότι κατεβλήθη ὑπὸ γυναικὸς, ἔδωσε τὸν λαιμόν της διὰ σχοινίου καὶ τὴν ἐβίαζε νὰ ὁμολογήσῃ ἂν εἶχε θεταμμένα καὶ ἄλλα χρήματα· ἐπειδὴ δὲ ἐκείνη δὲν ἀπεκρίνετο τὴν ἐσφιγγεν ἐτι περισσότερον, ἕως οὗ τὴν ἀπέπνιξε. Μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ κακούργηματος τούτου, διήρπασαν τὴν οἰκίαν, διμερίσαντο ὅσα χρήματα εὗρον, τοῦ φονέως τῆς γραίας λαβόντος πρὸς τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ ἀδαμάντινον δακτύλιον τοῦ θύματός του, καὶ ὕστερον ἐτράπησαν εἰς φυγὴν, ἐγκαταλιπόντες τὸν μὲν γέροντα ὑπέρετην δεδεμένον χεῖρας καὶ πόδας καὶ οἰμάζοντα ὑποκώφως, τὴν δὲ θεράπαιναν ἡμιθανῆ σχεδὸν καὶ πεπλακωμένην ὑπὸ παχεῖαν κλινοστρωμνήν.

Ἐν τούτοις οἱ ἕτεροι δύο κακούργοι, συμπαραλαβόντες καὶ τρίτον συνεργόν, ἐξετέλεσαν εἰς Λεριβῶσκον μετ' ἴσης ἐπιτυχίας, ὅχι ὁμῶς καὶ μετὰ τῶν αὐτῶν ὠφελημάτων, καθόσον ἀφορᾷ τὰ λάφυρα, τὰς αἰμοβόρους διαταγὰς τῆς μαρκησίας. Φθάσαντες δηλαδὴ περὶ λύχνων ἁφᾶς πρὸ τοῦ πύργου, ὁ μὲν Γρεναδιέρος καὶ ὁ Κουρελάς, ἐκρύβησαν εἰς τὸν κῆπον, ὁ δὲ Καρλῆς μετέβη πρὸς κατασκόπευσιν καὶ ἐφοδιασθεὶς μακρὸν σάρωθρον καὶ τὰ ἄλλα ἀναγκαῖα καπνοδοχοκαθαριστοῦ, εἰσῆλθεν ὡς τοιοῦτος εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ πύρ-

γου. Ἐξετάσας δ' ἐπιδεξίως τοὺς ὑπηρετάς καὶ εἰς ὁμιλίαν μετ' αὐτῶν ἐλθὼν, ἐπέστρεψεν ὕστερον πρὸς τοὺς συντρόφους του καὶ τοῖς ἀνήγγειλεν ὅτι ἡ κυρία Λαγράβη ἤτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ μετ' ὀλίγην ὥραν εἰς Μοντοβὰν ἐφ' ἁμαξίου, τὸ ὁποῖον καθ' ὅλα ἤτοιμασμένον περιέμενεν εἰς τὴν αὐλὴν. Ὁ Γρεναδιέρος εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῶν πληροφοριῶν τούτων, ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ κόλπου του δύο σχοινία καὶ ἔφραξε τὴν ὁδόν, ὅθεν ἐμελλε νὰ διαβῇ ἡ ἁμαξα, δέσας αὐτὰ ἀπὸ τῶν δεξιῶν εἰς τὰ ἀριστερὰ τῆς ὁδοῦ καὶ ὀλίγον τι ὑψηλότερα τῆς γῆς, ὕστερον δὲ ἐκρύβη μετὰ τῶν συντρόφων του ὑπὸ τὰ ἐκεῖ πλησίον χαμόδενδρα καὶ τὰς φιλύρας. Μετὰ παρέλευσιν ἐνὸς τετάρτου τῆς ὥρας, ἡ περὶ ἧς ὁ λόγος ἁμαξα, ὑπὸ δύο ἡμίονων συρομένη, ἐξῆλθε τοῦ πύργου, ἀλλὰ μόλις ἔφθασεν εἰς τὸ μέρος ὅπου ἐκρύπτοντο οἱ λησταί, οἱ ἡμίονοι, προσκρούσαντες εἰς τὰ σχοινία, ἔπεσαν κατὰ γῆς καὶ πάραυτα ὁ Γρεναδιέρος καὶ ὁ Κουρελάς εἰσεπήδησαν εἰς τὴν ἁμαξαν, ὅθεν ἐξῆλθεν ὀδυνῆρά κραυγὴ, μετὰ τοῦτο δὲ πάλιν κατέβησαν καὶ εἰς ἐκ τούτων, κόψας τὰ σχοινία, προέτεινε τὴν μάχαιραν κατὰ τοῦ ἐντρόμου ἁμαξηλάτου καὶ τὸν διέταξεν ἐπ' ἀπειλῇ θανάτου νὰ ἐξακολουθήσῃ τὸν δρόμον καὶ νὰ ὀδηγήσῃ τὴν κυρίαν Λαγράβην εἰς τὴν εἰσαγγελίαν.

Ἐνῶ δὲ ταῦτα διεδραματίζοντο, ὁ Πέτρος Κορβίνος ἡσύχως καθήμενος εἰς τὸ παρακείμενον τῷ κουρείῳ αὐτοῦ δωμάτιον, ἐνετρύφα εἰς ἡδυτάτας σκέψεις· ὑπελόγιζεν ἐν ἄκρᾳ ἀγαλλιάσει ὅτι διὰ τῶν χιλίων φράγκων, τὰ ὁποῖα ἤλπιζε νὰ λάβῃ τὴν αὐτὴν ἐσπέραν παρὰ τῆς εἰσαγγελίας, θὰ ἀγοράσῃ τὸ ἡμισυ τῆς χώρας καὶ θὰ γίνῃ μεγάλος κτηματίας, μόλις δὲ καὶ μετὰ βίας ἡ γυνὴ του τὸν κατέπεισεν ὅτι ἀρκετὴ ἦτο καὶ ἡ ἀπόκτησις μικρᾶς ἀμπέλου· ἤρχισε λοιπὸν διὰ τῆς φαντασίας νὰ τὴν καλλιεργῇ καὶ νὰ γεύηται μάλιστα καὶ τοὺς καρποὺς αὐτῆς, ἀλλ' ἡ ἀπρόοπτος ἐμφάνισις τοῦ Μακρογιάννη διέκοψε τὰ εὐχάριστα ταῦτα ὄνειροπολήματα.

— Τί θέλεις; εἶπεν ἀποτόμως πρὸς τὸν κολοσσαῖον ἀχθοφόρον, ἀκίνητον ἰστάμενον καὶ αὐθαδῶς αὐτὸν ἀτενίζοντα.

— Μὰς ἔστειλεν ἡ κυρία Γρίμμ νὰ σὲ πάρωμεν.

— Τί μὲ θέλει; πρὸ ὀλίγου τῆς ἐδιώρθωσα τὰ μαλλιά.

— Δὲν ἤξεύρω τί σὲ θέλει, ἤξεύρω μόνον ὅτι αὐτὴ μὰς ἔστειλε.

(ἀκολουθεῖ)